

Llei 46/2014, del 18 de desembre, de la successió per causa de mort

Índex

[Mostra/Amaga]

- Exposició de motius
- TÍTOL I. Disposicions generals
 - Capítol I. L'obertura de la successió i les qualitats per a succeir
 - Secció primera. L'obertura de la successió
 - Article 1
 - Obertura de la successió

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 18 de desembre del 2014 ha aprovat la següent:

Llei 46/2014, del 18 de desembre, de la successió per causa de mort

Índex

Exposició de motius
Títol I. Disposicions generals
Capítol I. L'obertura de la successió i les qualitats per a succeir
Secció primera. L'obertura de la successió
Article 1. Obertura de la successió
Article 2. La declaració judicial de mort
Article 3. La vocació successòria
Article 4. Moment de la delació
Secció segona. La capacitat successòria
Article 5. Persones físiques
Article 6. Persones jurídiques
Article 7. Indignitat successòria
Article 8. Reconciliació i perdó
Article 9. Inhabilitat successòria
Article 10. Ineficàcia
Article 11. Caducitat de l'acció
Article 12. Efectes de la indignitat i la inhabilitat
Capítol II. La successió hereditària
Article 13. Adquisició de l'herència
Article 14. Universalitat de la successió
Article 15. Possessió
Article 16. Inexistència de reserves i reversiones legals
Article 17. Herència jacent
Capítol III. L'acceptació i la repudiació de l'herència
Secció primera. Disposicions generals
Article 18. Exercici de la delació
Article 19. Requisits
Article 20. Formes d'acceptació
Article 21. Repudiació
Article 22. Repudiació en perjudici dels creditors
Article 23. Capacitat per acceptar i repudiar
Article 24. Impugnació de l'acceptació o la repudiació
Article 25. Pluralitat de crides
Article 26. Interpel·lació judicial
Article 27. Dret de transmissió
Secció segona. L'acceptació pura i simple
Article 28. Acceptació pura i simple
Article 29. Responsabilitat de l'hereu
Article 30. Càrregues hereditàries
Secció tercera. L'acceptació de l'herència a benefici d'inventari
Article 31. Acceptació a benefici d'inventari i benefici legal d'inventari
Article 32. Inventari
Article 33. Efectes de l'acceptació a benefici d'inventari
Article 34. Administració de l'herència beneficiària

Secció quarta. El benefici de separació de patrimonis

Article 35. Benefici de separació de patrimonis

Secció cinquena. Els béns adquirits per menors d'edat o incapacitats

Article 36. Administració dels béns adquirits per menors d'edat o incapacitats

Capítol IV. El dret d'acréixer

Article 37. Dret d'acréixer entre cohereus

Article 38. Efectes del dret d'acréixer

Article 39. Dret d'acréixer en els llegats

Article 40. Dret d'acréixer en els fideïcomisos

Capítol V. La comunitat hereditària

Article 41. Objecte

Article 42. Durada de la comunitat

Article 43. Facultats d'ús i gaudi

Article 44. Administració

Article 45. Disposició de béns i drets hereditaris

Article 46. Disposició de la quota hereditària

Capítol VI. La partició i la col·lació

Secció primera. La partició

Article 47. Dret a la partició i efectes

Article 48. Suspensió de la partició

Article 49. Oposició dels creditors

Article 50. Partició pel causant

Article 51. Partició per marmessor o comptador partidor

Article 52. Partició pels cohereus

Article 53. Partició arbitral o judicial

Article 54. Adjudicació

Article 55. Liquidació

Article 56. Sanejament

Article 57. Adjudicació de crèdits i rendes

Article 58. Rescissió per lesió de la partició

Article 59. Rectificació de la partició

Article 60. Addició de la partició

Article 61. Responsabilitat dels cohereus

Secció segona. La col·lació

Article 62. Béns col·lacionables

Article 63. Col·lació en lloc d'ascendents

Article 64. Beneficiaris

Article 65. Valoració de les atribucions col·lacionables

Capítol VII. La protecció del dret hereditari

Article 66. L'acció de petició d'herència

Article 67. L'hereu aparent

Títol II. La successió contractual

Capítol I. Els pactes successoris

Secció primera. Disposicions generals

Article 68. Concepte

Article 69. Atorgants i tercers afavorits

Article 70. Capacitat

Article 71. Objecte

Article 72. Forma

Article 73. Nul·litat dels pactes successoris

Article 74. Acció de nul·litat

Article 75. Modificació i resolució per mutu acord

Article 76. Revocació per indignitat

Article 77. Revocació per voluntat unilateral

Article 78. Exercici de la facultat de revocació

Article 79. Efectes de la revocació

Article 80. Incidència de crisis matrimonials o de convivència

Secció segona. Els heretaments

Article 81. Concepte

Article 82. Heretament simple i cumulatiu

Article 83. Heretament mutual

Article 84. Heretament preventiu

Article 85. Reserva per disposar i assignacions per a llegítimes

Article 86. Eficàcia revocatòria

Article 87. Transmissibilitat de la qualitat d'hereu

Article 88. Efectes de l'heretament en vida de l'heretant

Article 89. Responsabilitat de l'hereu pels deutes de l'heretant
Article 90. Pacte reversional i reversió legal
Article 91. Efectes de l'heretament a l'obertura de la successió
Secció tercera. Pactes successoris d'atribució particular
Article 92. Modalitats
Article 93. Efectes de les atribucions particulars
Títol III. La successió testada
Capítol I. Els testaments, els codicils i les memòries testamentàries
Secció primera. Disposicions generals
Article 94. El testament
Article 95. Capacitat per a testar
Article 96. Tipus de testaments
Article 97. Interpretació de les disposicions testamentàries
Secció segona. Els testaments notariais
Article 98. Identificació, judici de capacitat
Article 99. Intervenció de facultatius
Article 100. Testimonis
Article 101. La llengua del testament
Article 102. El testament obert
Article 103. El testament tancat
Article 104. Autorització del testament tancat
Article 105. Obertura del testament tancat
Secció tercera. Testament hològraf
Article 106. Requisits de validesa
Article 107. Adveració i caducitat
Secció quarta. Els codicils i les memòries testamentàries
Article 108. Codicil
Article 109. Memòria testamentària
Capítol II. Nul·litat i ineficàcia dels testaments i de les disposicions testamentàries
Article 110. Nul·litat del testament
Article 111. Nul·litat de disposicions testamentàries
Article 112. Acció de nul·litat
Article 113. Conseqüències de la nul·litat
Article 114. Conversió del testament nul o ineficax
Article 115. Revocabilitat de les disposicions testamentàries
Article 116. Revocació dels testaments
Article 117. Revocació material del testament hològraf
Article 118. Revocació de disposicions testamentàries per codicil
Article 119. Revocació de codicils i memòries testamentàries
Article 120. Ineficàcia sobrevinguda per crisi matrimonial o de convivència
Capítol III. La institució d'hereu
Secció primera. Disposicions generals
Article 121. Necessitat d'institució d'hereu
Article 122. Institució d'hereu en cosa certa
Article 123. Institució vitalícia
Article 124. Institució en usdefruit
Article 125. Institució conjunta
Article 126. Institució d'hereu a favor d'una persona i els seus fills
Article 127. Abast de la institució hereditària a favor dels fills
Article 128. Institució a favor dels parents
Article 129. Exclusió testamentària d'hereus intestats
Secció segona. La institució d'hereu sota condició
Article 130. Perdurabilitat de la institució d'hereu
Article 131. Eficàcia de la institució sota condició suspensiva i termini incert
Article 132. Facultats de l'hereu condicional
Article 133. Compliment de la condició
Article 134. Modalitats de condició
Capítol IV. La designació d'hereu per fiduciari
Secció primera. La designació d'hereu pel cònjuge o convivent
Article 135. Designació d'hereu pel cònjuge o convivent
Article 136. Forma de l'elecció o distribució
Article 137. Administració de l'herència
Secció segona. La designació d'hereu pels parents
Article 138. Designació d'hereu pels parents
Article 139. Elecció o distribució
Article 140. Administració de l'herència

Capítol V. Les substitucions hereditàries

Secció primera. La substitució vulgar

Article 141. Supòsits de substitució vulgar

Article 142. Efectes de la substitució vulgar

Secció segona. La substitució pupil·lar

Article 143. Designació de substitut

Article 144. Naturalesa de la substitució

Article 145. Substitució pupil·lar tàcita

Article 146. Dret a llegítima

Secció tercera. La substitució exemplar

Article 147. Requisits

Article 148. Concurrencia de substitucions

Article 149. Designació de substitut

Article 150. Ineficàcia de la substitució

Article 151. Aplicació de les normes de la substitució pupil·lar

Capítol VI. Els fideïcomisos

Secció primera. Els fideïcomisos en general

Article 152. Concepte

Article 153. Ordenació

Article 154. Modalitats

Article 155. Capacitat per ser fideïcomissari

Article 156. Delació del fideïcomís

Article 157. Substitució vulgar en fideïcomís i vulgar implícita

Article 158. Límits dels fideïcomisos

Article 159. Fideïcomís d'elecció i de distribució

Article 160. Extinció del fideïcomís

Secció segona. Interpretació dels fideïcomisos

Article 161. Forma expressa i tàcita

Article 162. Interpretació restrictiva

Article 163. Presumpció de condició

Article 164. Condició de no tenir fills

Article 165. Fills posats com a condició

Secció tercera. Els efectes del fideïcomís mentre està pendent

Article 166. Realització d'inventari

Article 167. Prestació de garantia

Article 168. Obligacions respecte als béns fideïcomesos

Article 169. Responsabilitat del fiduciari

Article 170. Facultats del fiduciari

Article 171. Partició de l'herència i divisió de cosa comuna

Article 172. Conservació i administració

Article 173. Exercici d'accions i eficàcia de sentències, laudes i transaccions

Article 174. Facultats del fideïcomissari sobre el seu dret

Secció quarta. Disposició dels béns fideïcomesos

Article 175. Principi general

Article 176. Disposició de béns amb autorització del fideïcomitent o de terceres persones

Article 177. Disposició de béns amb notificació als fideïcomissaris

Article 178. Disposició de béns sota pròpia responsabilitat

Article 179. Disposició de béns lliures de fideïcomís amb autorització judicial

Article 180. Disposició de béns lliures de fideïcomís amb consentiment dels fideïcomissaris

Secció cinquena. Els efectes del fideïcomís al moment de la seva delació

Article 181. Efectes de la delació

Article 182. Lliurament de la possessió

Article 183. Responsabilitat del fideïcomissari

Article 184. Deures de liquidació

Article 185. Impugnació d'actes en frau del fideïcomís

Secció sisena. El fideïcomís de residu i la substitució preventiva de residu

Article 186. Fideïcomís de residu

Article 187. Imputació

Article 188. Règim jurídic

Article 189. Substitució preventiva de residu

Capítol VII. Els llegats

Secció primera. Els llegats i els seus efectes

Article 190. Atorgament

Article 191. Beneficiaris del llegat

Article 192. Prellegat

Article 193. Substitució vulgar

Article 194. Persones gravables
Article 195. Objecte del llegat
Article 196. Eficàcia del llegat
Article 197. Llegat sota condició o termini
Article 198. Delació
Article 199. Efectes de la delació
Article 200. Acceptació i repudiació
Article 201. Transmissió del dret al llegat
Article 202. Compliment i riscos
Article 203. Fruits de la cosa llegada
Article 204. Extensió del llegat
Article 205. Accions del legatari i presa de possessió del llegat
Article 206. Garanties del llegat
Secció segona. Les modalitats de llegats
Article 207. Llegat de cosa alternativa
Article 208. Llegat de cosa aliena
Article 209. Llegat de cosa genèrica
Article 210. Llegats de diners i altres actius financers
Article 211. Llegat d'accions i participacions socials
Article 212. Llegat de cosa gravada
Article 213. Llegat d'empresa i universalitat
Article 214. Llegats de crèdit i de deute
Article 215. Llegat d'usdefruit universal
Article 216. Llegat de part alíquota
Article 217. Llegats d'aliments
Secció tercera. La ineficàcia dels llegats
Article 218. Revocació dels llegats
Article 219. Extinció dels llegats
Article 220. Reducció o supressió de llegats excessius
Article 221. Ordre i pràctica de la reducció
Capítol VIII. Les disposicions modals i les prohibicions de disposar
Article 222. Mode successori
Article 223. Disposicions per sufragis i obres pies
Article 224. Prohibicions de disposar en el testament
Capítol IX. Els marmessors
Article 225. Nomenament
Article 226. Capacitat i legitimació
Article 227. Acceptació, excusa i renúncia
Article 228. Gratuïtat i despeses
Article 229. Marmessor universal
Article 230. Facultats del marmessor universal
Article 231. Marmessoria universal de realització d'herència
Article 232. Marmessoria universal de lliurament directe de romanent de béns
Article 233. Destinació de l'herència a sufragis o als pobres
Article 234. Marmessor particular
Article 235. Compliment de l'encàrrec
Article 236. Cessament
Article 237. Finalització de l'encàrrec
Títol IV. La successió intestada
Capítol I. Disposicions generals
Article 238. Obertura de la successió intestada
Article 239. La delació en la successió intestada
Capítol II. Sistema de la successió intestada
Article 240. Crides legals
Article 241. Parentiu
Article 242. Càlcul del parentiu
Article 243. Principi de proximitat de grau
Article 244. Successió per graus i ordres
Article 245. Dret de representació
Article 246. Divisió de l'herència
Capítol III. L'ordre de succeir
Secció primera. La successió en línia directa descendent
Article 247. Delació als fills i als descendents de grau ulterior
Article 248. La successió dels fills adoptius
Secció segona. La successió del cònjuge vidu i del convivent en unió estable de parella
Article 249. Successió del cònjuge vidu i del convivent

Article 250. Usdefruit
Article 251. Commutació de l'usdefruit
Article 252. Manca de dret a succeir
Article 253. Atribució expressa en la declaració d'hereus
Secció segona. La successió en línia directa ascendent
Article 254. Delació als progenitors i ascendents
Secció quarta. La successió dels col·laterals
Article 255. Delació als col·laterals
Article 256. Germans i fills de germans
Article 257. Crida als altres col·laterals
Secció cinquena. La successió de l'Estat
Article 258. Successió a manca de parents fins el sisè grau
Capítol IV. La successió de l'impúber
Article 259. Caràcter troncal dels béns
Capítol V. Béns troncal
Article 260. Béns troncal
Article 261. Successió en els béns troncal
Títol V. La llegítima
Capítol I. Disposicions generals
Article 262. Dret a la llegítima
Article 263. Naixement del dret i acceptació
Article 264. Renúncia a la llegítima futura
Capítol II. Els legitimaris i la determinació de la llegítima
Article 265. Llegítima dels descendents i dret de representació
Article 266. Llegítima dels progenitors
Article 267. Quantia i còmput de la llegítima
Article 268. Llegítima individual
Capítol III. L'atribució, la imputació, la percepció i el pagament de la llegítima
Article 269. Atribució a títol d'herència o de llegat
Article 270. Imputació de donacions i atribucions particulars
Article 271. Intangibilitat qualitativa
Article 272. Suplement de llegítima
Article 273. Pagament
Article 274. Valoració dels béns
Article 275. Interessos
Article 276. Responsabilitat
Capítol IV. La preterició i el desheretament
Article 277. Preterició de legitimaris
Article 278. El desheretament i les seves causes
Article 279. Requisits del desheretament
Article 280. Reconciliació i perdó
Article 281. Impugnació del desheretament
Article 282. Desheretament injust
Capítol V. La inoficiositat
Article 283. Inoficiositat legitimària
Article 284. Ordre de reducció
Article 285. Acció d'inoficiositat
Capítol VI. L'extinció de la llegítima
Article 286. Causes d'extinció
Article 287. Prescripció
Títol VI. La quarta vidual
Article 288. Dret a la quarta vidual
Article 289. Exclusió del dret
Article 290. Còmput
Article 291. Reclamació i pagament
Article 292. Reducció o supressió de llegats i donacions
Article 293. Extinció
Disposicions addicionals
Primera. Normes de dret internacional privat
1. Tribunal competent
2. Llei aplicable
3. Testament en país estranger
Segona. Fonts del dret privat
1. Fonts del dret
2. Supletorietat normativa
3. Dret subsidiari

4. Jurisprudència

Tercera. Rang normatiu de la Llei

Disposicions transitòries

Primera. Règim general de dret transitori

Segona. Testaments, codicils i memòries testamentàries atorgats amb anterioritat a l'entrada en vigor d'aquesta Llei

Tercera. Testament davant rector

Quarta. Fideïcomisos

Cinquena. Retribució de marmessors i dels hereus de confiança

Sisena. Heretaments

Setena. Reserva

Vuitena. Successió intestada

Novena. Prescripció i caducitat

Disposició derogatòria

Disposicions finals

Primera. De modificació

Segona. Entrada en vigor

Exposició de motius

El vintè aniversari de la promulgació de la [Constitució](#) va permetre, aprofitant el significat d'aquest fet rellevant en el procés de juridificació de l'Estat andorrà, fer palesa la necessitat de seguir el camí de la regulació del dret privat andorrà. Aquesta necessitat ve determinada per una raó de fons. De fet, un Estat no és altra cosa que un sistema jurídic, és a dir, un pla vinculant de convivència en la justícia que, en una societat democràtica, és expressió de la voluntat social dominant democràticament expressada. Ara bé, la vigència efectiva d'aquest sistema jurídic, d'aquest pla de convivència en la justícia, no és tan sols una exigència imperativa de la realització d'un ideal de justícia, sinó que és també el pressupost imprescindible de la seguretat jurídica.

En aquesta línia, s'ha de destacar que, vint anys després de l'entrada en vigor de la [Constitució](#), es pot parlar d'èxit. La consolidació del Principat d'Andorra com un actor més dintre de l'escenari de la comunitat internacional és un fet que, precisament per la seva absoluta normalitat, passa ja desapercebut. El Principat d'Andorra és un país organitzat jurídicament en forma d'Estat sobirà, independent, democràtic i de dret. I és per tant, com tal Estat, un poble subjecte a una llei que fa a tots els seus ciutadans lliures i iguals. Però la culminació de la juridificació de l'Estat andorrà no es va aconseguir ni de lluny amb la promulgació de la [Constitució](#), tot i ser aquesta la llei de lleis, base i columna axial de tot l'ordenament jurídic. És precís continuar la tasca amb un procés exhaustiu d'ordenació normativa del Dret privat, de les lleis que regulen directament la vida i les relacions de les persones, les seves propietats i els seus negocis, la seva família i les seves herències. La mateixa [Carta Magna, en el capítol V del títol II](#), reconeix en el seu [article 27.1](#), juntament amb el dret a la propietat privada, el dret a l'herència, els quals, juntament amb altres drets i principis constitucionals, segons l'[article 39.3 de la Constitució](#), conformen la legislació i l'acció dels poders públics.

Aquesta Llei de la successió per causa de mort, com a part del procés de regulació del Dret privat, contribueix a consolidar la identitat andorrana, a confirmar l'estatus d'Andorra com a Estat sobirà dintre d'Europa i a augmentar la seguretat jurídica.

En aquest marc, la present Llei respon als següents principis i criteris.

1. Ordenació sistemàtica de la llei

L'ordenació sistemàtica d'aquesta Llei segueix un criteri seqüencial, en el sentit d'obertura de la successió, vocació, delació i acceptació (amb les excepcions corresponents i relatives als llegats, la llegítima i el fideïcomís) i, d'altra banda, es regulen els fonaments de la vocació, és a dir, la successió contractual, la testada i la intestada, per acabar, finalment, regulant la llegítima i la quarta viudal com a atribucions legals.

Tot i que no es té en compte la sistemàtica de la codificació catalana, aquesta legislació (tant el codi de successions de 1991 com el llibre quart del codi civil de 2008) s'ha tingut en compte per ser, precisament, la més recent i la més evolucionada tècnicament en el nostre àmbit jurídic-cultural i, especialment, per formar part d'una tradició jurídica comuna, manifestada pel fet que el Dret català anterior al Decret de Nova Planta de 1716 ha format part de la regulació civil andorrana (no només com a lleis pàtries, sinó també com a complement del dret supletori), tal com ho estableix expressament l'exposició de motius de la [Llei de reforma del Dret de successions, de 31 de juliol de 1989](#) i tal com ho ha reconegut la jurisprudència en la important STSJA núm. 2255, de 18 de novembre de 2004 (precedida per les STSJA núm. 2233 de 23 de setembre de 2004 i núm. 2132 de 8 de gener de 2004).

2. La regulació continguda en aquesta Llei de la successió per causa de mort haurà de ser imprescindiblement concordada amb la regulació que es faci en el futur del Codi de família.

3. L'equiparació en drets del cònjuge unit en matrimoni o en unió civil amb el convivent en unió estable de parella, formalment constituïda. D'aquesta manera, el règim jurídic del supervivent d'una unió estable de parella és simètric al mateix règim del cònjuge supervivent, superant per tant les previsions de la [Llei 4/2005, del 21 de febrer, qualificada de les unions estables de parella](#). Les característiques socioeconòmiques de la societat andorrana actual i amb projecció a aquest segle XXI ha aconsellat superar aquesta regulació de la LUEP/2005.

D'aquesta manera cal fer atenció en l'aspecte següent:

4. La regulació dels pactes successoris i heretaments ha requerit una actualització i modernització que ha tingut en compte la seva potencialitat per a ser un instrument adequat de transmissió de les empreses familiars, tan característiques del nostre teixit econòmic.

5. En relació amb la successió testada, s'ha previst:

a) S'admet la compatibilitat de la testada i la intestada, tot fent notar, especialment, el caràcter subsidiari de la successió intestada i la prevalença de la testada. Es tracta d'una solució més ajustada a la perspectiva actual d'un major caràcter patrimonial de la successió i que es fonamenta en un major respecte a la voluntat del causant quan no ha volgut, intencionadament, disposar de la "totalitat" de la seva herència o bé perquè la disposició d'una part del patrimoni ha esdevingut ineficaç.

b) La col·lació segons la tradició jurídica andorrana

En aquest sentit, s'ha optat per fer prevaler la voluntat del causant, de manera que la llei no ha de suplir-la i establir una igualació dels fills, tret que el causant ho hagi volgut. Per tant, el criteri és que les donacions no són col·lacionables (ni molt menys imputables), llevat de les ob causam i de les que el donant declari expressament en el moment de la donació o en el testament.

c) La supressió dels testimonis en el testament notarial

S'enforteix la funció notarial amb la supressió de la presència de dos testimonis, llevat que hi hagi circumstàncies especials en el testador o que el mateix testador o el notari ho considerin convenient.

d) La supressió del testament davant rector

S'ha suprimit el testament davant rector, actualment vigent d'acord amb Decretals, III,26,10, en el sentit que el testament atorgat davant del rector i dos testimonis és testament vàlid. Aquesta decisió es basa en dues raons: els dubtes de la seva constitucionalitat, d'acord amb l'[art. 11 CA](#), quan estableix la llibertat religiosa i de culte i, d'altra banda, en major mesura, els dubtes sobre el reconeixement de competència notarial als rectors, després que la [Llei del notariat, de 28 de novembre de 1996](#), en el seu [art. 1 i 21.1d](#)), atorga exclusivament aquesta competència als notaris.

e) La generalització del testament hològraf

No hi ha raó per mantenir el criteri restrictiu del Dret andorrà tradicional (admissió tan sols del testament *parentum inter liberos*), perpetuant així una peculiaritat normativa que és contrària a la tendència moderna de llibertat de forma, que està privada d'un fonament concloent i que marca una diferència injustificada amb els països de l'entorn.

f) La supressió dels hereus i legataris de confiança

Es proposa de suprimir aquesta modalitat d'institució d'hereu, pel fet que la confidencialitat (i, per tant, el secret i la no revelació de la voluntat del causant) pot comportar, precisament, la vulneració de la voluntat del causant per manca de cap control i, d'altra banda, la manifestació de la confiança ja converteix l'hereu o el legatari de confiança en marmessor. D'aquesta manera es considera que la figura del marmessor proporciona més seguretat jurídica.

g) La supressió de la quarta trebel·liànica

En la regulació dels fideïcomisos, es proposa la supressió de la quarta trebel·liànica atesa la no necessitat d'incentivar l'acceptació per part de l'hereu, per tal que li correspongui una quota lliure. Aquesta quarta establerta pel Senatconsult Pegasià (Institucions 2,23,5), però denominada trebel·liànica, s'orientava a fomentar l'acceptació de l'herència per part de l'hereu fiduciari i evitar la successió intestada, finalitat que, actualment, no és necessària tenint en compte la compatibilitat de la testada i la intestada que es proposa en la regulació d'aquesta Llei.

h) La supressió de la quarta falcídia

En la regulació dels llegats es proposa, també, la supressió de la quarta falcídia. La raó és, igualment, la no necessitat d'incentivar l'acceptació per part de l'hereu, ja que es poden ordenar llegats a la intestada, a més de la compatibilitat entre la testada i la intestada. També, per coherència amb la supressió de la quarta trebel·liànica. D'altra banda, en el cas de la falcídia, una segona raó important és que es té en compte que, normalment, l'hereu gravat amb els llegats té també la qualitat de legitimari, de manera que resulta excessiu que l'hereu pugui tenir la quarta falcídia i, a més, la quarta legitimària.

i) La gratuïtat del càrrec de marmessor

S'estableix la gratuïtat del càrrec de marmessor, com a principi, a no ser que el testador estableixi una retribució determinada; tenint en compte, però, que totes les despeses ocasionades per l'exercici del càrrec són a càrrec de l'herència i que els marmessors tenen dret al reemborsament de les despeses ocasionades per la seva funció.

j) La no admissió del testament mancomunat

El testament mancomunat és una forma testamentària molt utilitzada als països que l'admeten a causa de la seva gran utilitat en els testaments "*correspectius*", donat que no és possible la seva revocació per un sol dels testadors sense coneixement de l'altre. No obstant aquest fet rellevant, s'ha optat per no recollir aquesta modalitat de testament per la seva falta de tradició a Andorra, així com per la possibilitat de suplir-la mitjançant l'atorgament de capítols matrimonials.

6. La supressió de les donacions mortis causa

Es tracta d'una institució pròpia d'unes circumstàncies socials ja fa temps superades, fet que ha portat aquesta figura a la seva pràctica assimilació per altres institucions, especialment el testament.

7. El manteniment de la llegítima

Malgrat que pot haver-hi determinats arguments sòlids en contra, derivats del principi de la veritable llibertat de testar, s'opta per mantenir la llegítima, per ser una institució molt arrelada al nostre ordenament jurídic.

8. La successió intestada

Es manté fonamentalment el sistema romà, tradicional al Principat d'Andorra, de la successió *ordinum et graduum*. La Llei millora i privilegia la posició del vidu i del convivent sobrevivent de manera que seran cridats, en absència de descendents, abans que els pares i altres ascendents i restants col·laterals. Així mateix, es preveu un ordre de crides especial per determinats béns troncal.

9. La supressió de la reserva binupcial i la Lex Hac Edictali

Tenint en compte la realitat social d'avui, no es poden considerar adequades les limitacions legals a la llibertat de disposició de béns, ni que sigui amb la finalitat de protecció dels interessos dels fills i descendents comuns d'un anterior matrimoni. En aquest sentit, a més, la reserva binupcial, única vigent a Andorra (fonamentada a la Lex Feminae -Codi 5,9,3- a la constitució Haec edictali -Codi 5,9,6- i Novel·la 22), està prevista només per al cas de nou matrimoni, de manera que s'exclou una unió convivencial o de tenir descendència amb una altra persona. Per tant, més que una adaptació a la societat andorrana actual, allò més adequat és la seva supressió.

10. La incorporació de normes de dret internacional privat

En una disposició addicional es formulen algunes normes de dret internacional. Aquest precepte conté dues regles: la unitat i universalitat de la successió i, d'altra banda, la llei personal, determinada per la nacionalitat com a punt de connexió, de manera que implicarà l'aplicabilitat de la llei successòria andorrana, inherent a l'estatut personal, amb independència del lloc on es trobin els béns o on hagi tingut lloc la mort del causant.

Es desestima el criteri de la residència habitual com a punt de connexió únic, com també la possibilitat d'elecció de la llei aplicable. De tota manera, es reconeix l'aplicació de fet de la llei derivada de la residència habitual segons les circumstàncies del cas.

11. La incorporació de normes sobre fonts del dret

També en una disposició addicional, es proposen unes regles sobre les fonts del dret. La qüestió de les fonts del dret és un tema d'alta significació i dificultat per a l'ordenament jurídic andorrà, especialment pel valor de la jurisprudència. En aquest sentit, seria recomanable que en un futur es faci una llei ordinària sobre fonts i aplicació del dret, a manera d'un títol preliminar dels codis civils del nostre entorn jurídic-cultural.

TÍTOL I. Disposicions generals

Capítol I. L'obertura de la successió i les qualitats per a succeir

Secció primera. L'obertura de la successió

Article 1

Obertura de la successió

1. La successió s'obre amb la mort del causant o amb la declaració judicial de mort, al lloc on ha tingut l'últim domicili i, si aquest no és conegut, al lloc on es troba la major part del cabal relict.

Registreu-vos a LesLleis.com per

accedir al contingut complert d'aquesta pàgina.

Registre gratuït

Subscripció

Ja Estic Registrat